

Johan Asmussen: De ændringsforslag, som er blevet resultatet af udvalgsarbejdet, er imødekommer af den kritik, som ved første behandling blev rettet imod lovforslaget om etableringskonti bl. a. fra min side, og de uafhængige kan derfor tiltræde ændringsforslagene.

Det glæder mig, at også det ærede medlem hr. Peter Nielsen har givet tilsagn om at tage et vist hensyn til det brev, der, så vidt jeg forstod, i går er kommet udvalget i hænde fra De samvirkende Landboforeninger. Man gør her opmærksom på, at procenten af indskud bør sættes op fra 15 til 20 for at være i overensstemmelse med den nylig vedtagne lov om ændringer vedrørende investeringsfonds. Vi må jo være glade for, at landboforeningerne har været så vakse at gøre opmærksom på det. Det havde måske været rarere, om man fra anden side selv var kommet i tanker om, at sådan bør det være; men det ser ud til, at denne rimelige korrektion foretages. Det undrer mig lidt, at jeg ikke i samme forbindelse har hørt noget om det andet punkt, landboforeningerne har gjort opmærksom på. Det drejer sig om beløbet på 5.000 kr. i skattefri frivelse. Man gør her opmærksom på, at det er så lidt og så meget for lidt, at man anser det for at være på det nærmeste værdiløst. Det forekommer mig, at den argumentation, som De samvirkende danske Landboforeninger fremfører, virker særdeles overbevisende, og jeg går ud fra, at også dette punkt vil blive taget under behandling i udvalget inden lovforslagets tredje behandling.

Med hensyn til det andet lovforslag, forslaget om beskatningen af renteforsikringer m. v., kan vi også tiltræde, naturligvis, forhøjelsen til 2.500 kr. af kapitalbindingsbeløbet. Det er på høje tid, den er kommet; det er såre godt. Det samme gælder den nye regel om, at indskud også kan ske i obligationer.

Det glædede mig, at det ærede medlem hr. Peter Nielsen i forbindelse med dette lovforslag på socialdemokratiets vegne nærmest sådan med lidt fornærmethed med tilbagevirkende kraft talte om, at socialdemokraterne i høj grad ønskede at støtte den private opsparing. Som et udslag af denne indstilling skal man altså opfatte disse lovændringer, og det kan vi være tilfreds med. Nu vil jeg så håbe, at vejret snart vil

mildne sig, sådan at man kan ophøre med at nøjes med på dette område, om jeg så må sige, at stikke storetåen i vandet nu og da, men at man vil tage sig mod til på området støtte til privat opsparing at tage den helt store dukkert.

Det tredje lovforslag, der sådan følger med i kølvandet, om ophævelse af lov om skattelettelse for visse indskud og navnlig for afdrag på prioritetsgæld, kan vi slutte os til. Jeg tror, enhver må erkende, og mange af os har hele tiden erkendt, at det var mildest talt noget uheldigt, at man i sin tid indførte skattelettelse for betaling af afdrag på prioriteter, som man under alle omstændigheder skulle betale. Vi kan altså tilslutte os forslaget.

Holger Eriksen: Jeg finder ingen anledning til at gentage min tale ved lovforslagets første behandling. Jeg skal blot påpege, at dengang kunne jeg udtale min glæde over, at det værste ukrudt, nemlig bestemmelsen om, at man kunne få præmie for at betale sine prioritetsafdrag, var bortfaldet. Det kan jeg for så vidt endnu, men med den tilføjelse, at dette afsnit dog byggede på, at alle, der kunne opvise en opsparing på 1.000 kr., fik den samme skattelettelse, nemlig 210 kr. Nu er 1.000 kr. lagt oven i de 1.500 kr., som man kan fradrage i den skattepligtige indtægt, og da forslaget, som jeg tidligere har påvist, i realiteten har meget lidt med opsparing at gøre og må betragtes som en skattelettelsesforanstaltning for dem, der i forvejen har formue, betyder det, at en person, hvis samlede ligevægtsskat er i nærheden af 50 pct., får en årlig besparelse på 1.200 kr. af fradraget på 2.500 kr. i indkomsten, blot fordi han lader obligationer, som han alligevel ikke ville sælge, binde i 5 år, medens den lille mand, hvis ligevægtsskat er 15 pct., og som med store afsavn har opsparet 2.500 kr., får en belønning på 375 kr. Således ser såkaldt demokratisk skattepolitik ud i Danmark i det Herrens år 1965.

Må jeg i samme forbindelse understrege, at såvel socialdemokraterne i udvalget som den højtærede finansminister er gået kraftigt ind for, at man skulle belønne bindingen med det samme beløb uden hensyn til, om skatteyderen var rig eller fattig, men det